

НАТО-ФАШИЗАМ, ЕВРОПСКИ РАТОВИ, СРБИЈА, РУСИЈА И НОВИ СВЕТ

Резиме

Аргументује се да НАТО ратови, са коришћењем фашистичких формација, против Србије и Русије имају исту цивилизацијску суштину, с тим да је садашњи рат у Украјини очајнички и на неуспех осуђени покушај геноцидне западне олигархије да очува своју хегемонију и спречи, одложи или бар отежа настанак *Новог света*, са праведним хуманистичким међународним поретком, који данас предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија.

Кључне речи: НАТО, Србија, Русија, нови свет

I

Договарајући његов наступ као сведока одбране Слободана Милошевића у Хагу, питао сам 2004. у Београду адмирала Елмара Шмелинга, шефа контраобавештајне службе Бундесвера 1982-83. (који је у том својству сваке недеље учествовао на састанцима шефова свих тајних служби са канцеларом, па је отуда знао целину западне политике), како је могуће да се почетком 90-их догоди тако велики заокрет у политици Запада према Југославији, са којом је Запад до тада одржавао одличне односе.

Елмар ми је објаснио да су ти „одлични односи“ били само на јавном политичком нивоу, док се на нивоу тајних служби и специјалног рата, тај однос није нимало разликовао од односа према земљама Источног блока, штавише, на западу су „гајене“ емигрантске фашистичке и квислиншке групе и организације из ових земаља, да би биле употребљене у погодном тренутку.

Напустивши службу 1990. са искреним уверењем да учешће у оваквој англоамеричкој политици није у немачком интересу, Елмар је постао познати антиратни активиста и борац против западног милитаризма и агресивне политике НАТО-а. У својој земљи је лишен пензије и свих привилегија, осуђиван и маргинализован. Преминуо је тихо 1. марта 2021.

Његово сведочење у Хагу се није догодило, јер је НАТО трибунал 11. марта 2006. убио Слободана Милошевића. Извештај трибунала о његовој смрти Русија је одбила да прихвати.

Али учешће фашиста, терориста и исламских екстремиста у разбијању Југославије и у ратовима у бившим совјетским републикама под покровитељством НАТО-а се јесте догодило.

Савремена Европа и актуелно међународно право постоје захваљујући победи над фашизмом, у којој је Русија имала највећу, а Србија велику улогу.

⁵⁵ auroraplan@gmail.com

Зато код нас постоји нулта толеранција према фашизму и нацизму. И сматрамо да тако мора бити у читавом свету.

На српску борбу против фашизма НАТО је одговорио злочиним против мира – агресијом 1999, јединим ратом који је читав НАТО водио у својој историји и до тада највећим (некажњеним) злочиним против Европе после Другог светског рата.

Иако је одолела војној агресији НАТО-а и његових фашистичких помагача, Србија је на 12 година покорена „обојеном револуцијом“ – хибридном ратном операцијом НАТО. Тиме је уклоњено једино жариште отпора у Источној Европи и НАТО се убрзо проширио на све преостале земље и појачао субверзивно деловање у бившим совјетским републикама.

Сви новоизабрани амерички председници од 1950. до 1990. давали су ритуалну изјаву: „САД гарантују независност Југославије“. А онда је та изјава одједном нестала и појавила се слична: „САД гарантују независност Украјине“. Да је Украјина највећа темпирана бомба у „НАТО Европи“ знало се од самог почетка. Али, због њене величине и ефеката које је Западу немогуће контролисати, надао сам се (и не само ја), да никада неће бити детонирана.

Ипак, то се догодило 2014, вероватно као очајнички одговор на стратешки преокрет, који се, успоном Русије и Кине, догодио у свету. Фашисти су у Украјини, после крваве „обојене револуције“ у присуству Викторије Нуланд, уведени у власт. Русија је осам година стрпљиво настојала да спречи најгоре, Запад је жмурио, а фашисти су убили 14.000 цивила.

У Вашингтону је сада на власти иста екипа као 2014. Одбијање од стране САД и НАТО озбиљних преговора о гаранцијама безбедности, њихово растуће присуство у Украјини и растуће испоруке оружја, медијска кампања Запада протв Русије и претње заузимања Донбаса „по хрватском сценарију“ и производње нуклеарног оружја у Украјини, нагнали су Русију на специјалну војну операцију са два циља: демилитаризација и денацификација Украјине.

Украјина је дакле постала жртва НАТО, као некада Југославија. И то уз очекивано безгранично лицемерје. Фашисти који убијају Србе и Русе су „борци за слободу“, Срби и Руси који се бране од фашиста су „агресори“ и „чудовишта“, а НАТО је „добронамерни одбрамбени савез“ који спроводи „хуманитарне интервенције“.

НАТО галама и „санкције“ су и 90-их против Срба, и сада против Руса, огромни. Ипак, сада су већи него икад, претворили су се у хистеричну. Јер НАТО зна да Русе не може да победи. И да је већ наступио Нови свет, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија. Свет у коме нема места за фашизам, тероризам и „обојене револуције“. Правичан мултиполарни систем. Заједница заједничке судбине човечанства. Свет сарадње, а не конфронтације.

И видјех небо отворено, и гле, коњ бијели, и Онај који сједи на њему зове се Вјерни и Истинити, и по правди суди и ратује; (Откр. 19.11)

И видјех анђела гдје силази с неба, (...) и ухвати аждају, стару змију, која је ђаво и сатана, и свеза је на хиљаду година, (...) и баци је у бездан, и закључа и запечати над њом, да више не вара народе, (Откр. 20.1–3)

Блажен је и свет онај који има удјела у првом васкрсењу; над њима друга смрт нема власти, него ће бити свеишеници Богу и Христу, и цароваће с Њим хиљаду година. (Откр. 20.6)

Други Косовски бој се догодио 610 година после првог, 1999, када је Србија одолела агресији 19 чланица НАТО-а. Моћни НАТО је разбио Југославију, водио најпре прокси, а затим и отворени рат против РС, РСК и СРЈ – делова историјске Србије, али није успео да победи у овом свом првом рату и то је био наговештај његовог краја. Косовски завет је потврђен.

Када је, увече 24. марта 1999, започела НАТО агресија, ми дипломати смо осећали велику одговорност и nelaгодност. Наиме, ратни план, документ који се чувао у сефовима, у нади да никад неће бити примењен, предвиђао је као први, обавезни корак у одговору на агресију – прекид дипломатских односа са државом агресором. Али како сада прекинути дипломатске односе са 19 земаља, са већином Европе? Била је општа прећутна процена да би то по нас било лоше.

Ујутру 25. марта, на проширеном колегијуму савезног министра, сви су због тога били нерасположени и углавном су ћутали. Јавио сам се и рекао да се суштина одредбе мора испоштовати и да нас та суштина обавезује да прекинемо дипломатске односе бар са водећим државама НАТО, које су и најодговорније: САД, Великом Британијом, Немачком и Француском. Савезни министар Јовановић је предлог пренео председнику Милошевићу и већ у 15 часова Радио Београд је објавио да је Савезна Влада донела одлуку о прекиду дипломатских односа са ове четири државе.

После страшног Косовског боја, бомбардовања и рушења земље, Кошара и Паштрика, Србија је одолела и показала да је дух моћнији од технике, а љубав од мржње. Русија и Кина су се пробудиле. Окружни суд у Београду је првостепеном пресудом осудио челнике четири државе и НАТО за ратне злочине, на најтеже казне. По окончању агресије, почео је процес постепене обнове дипломатских односа.

Оружани рат НАТО-а против нас завршен је 10. јуна 1999, али хибридни још траје. Он је НАТО-у донео велики успех 5. октобра 2000. Дипломатски односи са четири државе су тренутно обновљени, мимо сваке процедуре, пресуда Окружног суда је укинута, НАТО се уселио у министарство одбране, уништавање наше војске и привреде је настављено, а Резолуција 1244, за чије спровођење је војно одговоран управо НАТО, од почетка се спроводи селективно, непотпуно и

често крши. Као епилог Другог Косовског боја, Слободан Милошевић је пострадао у Хагу. „Слободан Милошевић је записао себе у књигу вјечног живота и у памћење неизбрисивим словима. Његов живот и животну дјело су били у духу великомученика косовског Лазара. Видовданско и лазаровско је житије и крај житија Слободана Милошевића“ – рекао је блаженопочивши митрополит Амфилохије.

Србија је 2012. почела да обнавља своју сувереност, економску и моралну снагу. Не дирајући у достигнути ниво односа са Западом, успоставила је савезничке односе са Русијом и Кином.

Са истим искушењима као некад Србија, суочава се данас Русија у Украјини. НАТО је против ње организовао прокси рат, чију је ескалацију Русија предухитрила специјалном војном операцијом. САД и НАТО су водили мноштво неупоредиво суровијих ратова, на које човечанство никад није реаговало тако бесно и обесно, као што данас „колективни Запад“, односно САД и њихови вазали реагују на руску војну акцију. Запад не сме да Русији узврати војно, али се на удару његове обесне и очајничке одмазде нашао – читав свет! А Русија, следећи Христов пут, ратује и за наше спасење и за спасење света!

Не само да непрестаним испорукама оружја Украјини, Запад настоји да се прокси рат води што дуже, „до последњег Украјинца“, већ се поремећаји економских, монетарних, безбедносних и медијских односа у свету, претварају у прави Армагедон, у коме Запад и НАТО, не жалећи животе људи ма где били, покушава да сачува свој злочиначки примат и бар ослаби и уздрма, а ако је могуће и уништи Русију и Кину. Механизми сатанизације Србије, сада се употребљавају против њих. У свом бесомучном одступању од истине, правде и међународног права, Запад свима изгледа одвратно и гротескно. Таквом монструму се не смеју чинити уступци – ако му дате прст, одгришиће вам целу руку.

Од нових претњи, уцена и ратних гестова није поштеђена ни историјска Србија (укључујући Републику Српску, Црну Гору, Косово и Метохију). Британци воде хајку на Додика и испоручују „Џавелине“ Куртију, подсећајући нас да су дипломатски односи са њима и САД прерано обновљени. Куртија је походио и Весли Кларк. Као минимум, ветерану НАТО агресије Стјуарту Пичу би требало објаснити да је пао на испиту и да овде више не долази. О врло скорој пропасти текућег англосаксонског глобалног гангстеризма и њихове „империје лажи“ сведоче и ове бројке: Бајдена данас подржава само 33% Американаца, док је 57% Британаца тражило и постигло да Џонсон поднесе оставку!

Наши нови приоритети морају бити духовни и животни, а не географски. ЕУ је данас учесник рата против слободног света. Сем тога, у интересу Србије, треба да убрзано јачамо економске и друге везе не само са Русијом и Кином, већ са свим слободним земљама, које не желе да се покоре западном диктату и уценама, а такве земље данас чине 80% човечанства!

Запад хоће да спречи Нови свет, који је већ настао. Нови свет, који предводе Русија и Кина, а који је иницирала Србија. Ако се не

поколебамо у вери, Армагедонска битка која се сада води, има неминуван исход. А онда следи хиљаду година Новог света. Праведни мултиполарни систем. Заједница заједничке судбине човечанства. Прво васкрсење!

III

Под појмом Нови свет подразумевамо нову епоху историје човечанства, која започиње, у којој улогу предводника или најутицајнијих фактора имају Русија и Кина, а коју је иницирала Србија, својим принципијелним отпором западној агресији и деструкцији.

То је уједно и крај многовековне светске доминације колективног Запада, и у политичком и у цивилизацијском смислу.

Западом управљају најбогатији појединци, а Русијом и Кином људи вођени духовно-моралним вредностима и начелима.

С обзиром на православно утемељење Русије, Нови свет је и оваплоћење Новог завета.

У документу усвојеном на њиховом самиту у Пекингу 4. фебруара 2022, Путин и Си су светске односе у новој епохи ближе описали са два равноправна израза, руским „праведни мултиполарни систем“ и кинеским „заједница заједничке судбине човечанства“.

Дакле, сарадња и заједништво доминирају над конфронтацијом и индивидуализмом, љубав над мржњом, добро над злом. То су предуслови за успешно стваралаштво. И зато је војно-политичка и економска моћ Русије и Кине већа од западне, и зато је Нови свет бољи од старог.

Имајући у виду да је људско стваралаштво колективни чин, који подразумева сарадњу, и да је оно фактор напретка, за разлику од западне деструкције, морамо се запитати како то да државе које промовишу предуслове за стваралаштво, постају доминантне у свету тек данас?

Проблем је човеков дефект у спознаји добра и зла. Наиме, иако су стваралачке могућности разумног човека неограничене и тиме он превазилази све живо и постаје сарадник или саучесник Бога у демијургији, разумни човек је нажалост у стању да превазиђе све живо и у чињењу зла, обмани, насиљу и убиству у односу на припаднике своје врсте, што животиње нису у стању.

Једини могући регулатор, који опште добро (и неприкосновеност људског живота и стваралаштво и сарадњу) уздиже, а зло (и убиства и деструкцију и конфликте) сузбија и маргинализује, јесте систем духовно-моралних вредности који носе вера и цивилизација. На Западу су вера (јерес) и (анти) цивилизација прилагођене „коезистенцији“ добра и зла, односно општој контаминацији човечанства злом и његовој доминацији.

Знамо да је било много стваралаштва и на Западу, али оно није било главни извор западне моћи, већ злоупотреба људских слабости. Од похлепе, апсолутизације приватне својине и свеопштег утицаја сопственог капитала, преко проституције и порнографије, конзумме-

ризма, наркоманије, до ЛГБТ и „гендерне равноправности“. Односно, Запад је владао помоћу зла – ратова, пљачке, освајања, колонизације, конфронтације и индивидуализма, обмане, насиља и убиства. Од времена Јулијана Апостате врховни принцип западних властодржаца је древно гесло „завади па владај“. И зато имамо хиљаде година континуитета владалаца огрезлих у злочину, који имају два покретачка мотива – сачувати злочином освојену власт и – избећи казну. Похлепа је ту споредни мотив – она је само једно од средстава за манипулисање масама на бази људских слабости.

Та два мотива доводе и до тога да је опсесивни задатак који колективни Запад све време пред себе ставља – уништити систем заснован на добру и на сарадњи, уништити Русију, Кину, православље и друштвену правду, јер већ само њихово постојање прети да укине доминацију Запада, те антицивизације засноване на злу и злоупотреби људских слабости. Како? Свим средствима, а пре свега помоћу „завади па владај“, што је за Запад метод решавања свих проблема. Стога су поделе посејане и продубљене до конфликта свуда где утицај Запада допире: између раса, религија, нација, странака, компанија, спортских клубова... Становници западних земаља, па и читав свет, постају таоци врхушке која је узурпирала власт у западним земљама и која влада помоћу лажи и агресивне лажне и корумпиране демократије. Уместо тога, Нови свет доноси љубав, дијалог и саборност.

Огромне напоре и огромна средства Запад је уложио и улаже да би „легитимизовао“ свој нечовечни злочиначки систем – путем пропаганде, субверзије, организација и институција, а у првом реду помоћу вере и науке. Ако је у свест обичног човека у англосаксонском свету уграђена представа да богате треба поштовати и да је нормално да они имају највећи утицај у друштву, „јер је Бог одлучио да они буду богати“, онда можемо разумети да Запад не преза ни од чега, односно да непочинства на која је Запад спреман, наш ум тешко може да замисли. Истовремено, морамо бити на опрезу чак и у односу на најшире прихваћени појмовни систем у друштвеним наукама, јер и он долази са Запада.

Данас је већина човечанства, предвођена Русијом и Кином, изван пуне контроле Запада, и моћнија је од Запада. Али, Запад данас за подстицање конфликта користи најмоћније технологије: злоупотреба друштвених мрежа доводи до атомизације конфликта и њихове свеопште распрострањености у друштву.

Садашња криза је настала када је Русија постала најмоћнија сила на војно-политичком плану, а Кина на економском. Западу је преостала само хипертрофирана доминација на пропагандном плану, јер Русија и Кина се никада нису озбиљно бавиле хиперпродукцијом технолошких средстава за манипулацију људском свешћу. Нису ни осећале за тим потребу, јер никад нису планирале да се баве лагањем у стилу „хиљаду пута поновљена лаж постаје истина“, што Запад стално чини. И чиниће, док год види и најмању наду да може победити помоћу обмане. Зато никакве начелне и принципијелне преговоре са Западом не треба очекивати. Слажемо се и да Западу треба укинути сваку наду у победу. То је данас и могуће и неопходно: јер су у

његовом очајању и агонији, са Запада пале све маске – остала је само ужасна слика Доријана Греја, коју данас сви виде и која не може више никога да привуче.

Најновији, и можда последњи крупни агресивни потез Запада, за којим је очајнички посегао 2014, када је у Сирији постало јасно да више нису могуће америчке војне интервенције и „обојене револуције“, јесте детонација деценијама припремане украјинске кризе, која је принудила Русију на специјалну војну операцију и омогућила Западу да започне незапамћену у историји политичко-пропагандно-медијску хистерiju.

Многи људи на Западу се критички односе према систему у коме живе. Пошто је сарадња наш принцип, управо тим људима треба објаснити разлике цивилизације и антицивилизације, предност нашег система над њиховим. Па ако су Русија и Кина могле да преузму све оно што је на Западу било вредно, можда ће доћи време, када ће Запад, зарад свог опстанка, бити у стању да учи од нас.

IV

Иако постоје разлике и у квалитету и у квантитету, ипак се може рећи да смо ми у Југославији и Србији 90-их пролазили кроз све оно кроз шта сада пролазе Русија и Украјина – и разбијање велике државе, и коришћење фашиста и терориста, и стварање унутрашњих сукоба, и ускраћивање права својима у новим државама, и санкције, и медијску сатанизацију, и лажне трибунале, и „прокси“, па чак и прави рат са НАТО. И ми смо такође помагали својим народним републикама. Највећа од њих – Република Српска, опстала је до данас. Ми једино нисмо имали снаге да покренемо специјалну војну операцију да бисмо предупредили агресију НАТО.

Русија и Кина су наши савезници, ствараоци Новог света. То што су оне постале водећа војно-политичка и водећа економска сила, дало је целом свету наду у бољу будућност. Али то је значило и крај светског предаторског система „колективног Запада“. И зато се догодио очајнички покушај да се сачува, макар привремено, доминација лажова, лопова и убица, уз помоћ „пројекта Украјина“ и уз отварање глобалног хибридног рата против Русије, православља и целог слободног човечанства.

Деведесетих, носиоци светске олигархијске диктатуре из САД, Велике Британије и ЕУ су водили рат против српског народа и Европе. Они до данас нису одустали од покушаја да учине трајним резултате тог неправедног агресивног рата.

Данас, међутим, видимо оно што смо већ тада предосетили – да је тај рат био само припрема за рат против Русије. И данас исти носиоци, са истим фашистичким и терористичким помагачима, воде (истина, још увек) хибридни и прокси рат против Русије, Европе и – целог света!

Русија и Кина данас предводе Нови свет у коме Велика Евроазија представља најмоћнији замајац брзог и праведног светског раз-

воја. Наш други велики савезник, Кина, покренула је Глобалну развојну и Глобалну безбедносну иницијативу, које ће окупити оних 80% човечанства, којима је доста западне агресије и учена. Кина и Русија подржавају проширење БРИКС-а, који ће ускоро постати централни светски чинилац, уместо посрнулог и изанђалог Г-7. «Колективни Запад» засад вуче очајничке, губитничке и самоубилачке потезе, који га изолују, гурају у страшну кризу и на маргину светског развоја. Дуго одлагани Блинкенов «стратешки говор» свео се на план САД да «међународни блок који се противи руској инвазији Украјине», поста не шира коалиција за супротстављање, озбиљнијој и дугорочнијој претњи – Кини! Једина нада за део Европе под америчком контролом је управо постојање српско-руског савеза! Само тим путем се Европа може вратити у светски развој и прикључити Новом свету.

Западне државе данас не делују у интересу својих народа, већ у интересу врхушки које су у њима узурпирале власт, а то нема никакве везе ни са демократијом, ни са међународним правом.

Русија није нарушилац, већ творац и најмоћнији бранилац међународног права.

Већ почетком марта 2022, група истакнутих српских правника, на челу са др Бранком Ракићем, редовним професором и шефом Катедре за међународно право и међународне односе Правног факултета Универзитета у Београду, објавила је своје образложено стручно мишљење о томе да је руска специјална војна операција у складу са међународним правом. Са друге стране, кључне земље западне коалиције, укључујући садашње и бивше чланице ЕУ, паралелно са слањем оружја украјинским нацистима (које ови највише употребљавају против сопственог цивилног становништва) и минирањем европске и светске стабилности, врше притисак на Београд и охрабрују анти-српске и антируске снаге у Загребу, Сарајеву, Приштини и Подгорици на дестабилизацију Балкана.

V

Још 2020. познати руски политолог Сергеј Караганов је констатовао: «Одузевши САД и Западу војну супериорност, на чијој основи се заснивала њихова петстогодишња доминација у политици, економији и култури, ми смо ослободили свет, створили услове да народи и државе слободно бирају свој пут.»

Отуда и садашња украјинска перипетија, која не може ни да заустави, ни да промени историју, која је већ наступила. Западна олигархија сада води Други европски рат после Другог светског, који је истовремено и Први светски хибридни рат. Први европски рат је вођен директно против Србије, а Други – истог типа, води се индиректно против Русије. У међувремену је западна олигархијска диктатура извршила огромне униполарне злочине у Авганистану, Ираку и Либији. Али већ у Сирији је била руском војно-политичком силом спречена да учини огроман злочин и зато је тада, 2014. године, покре-

нула последње средство које је имала у резерви – украјинску паклену машину. Русија је тада поступила и принципијелно и мудро, дошавши у позицију да њен данашњи изнуђени реванш буде неодољив.

Истовремено увиђамо да је владајућа западна олигархија била дубоко неискрена у свим великим питањима Првог и Другог светског рата. Ипак, тековине Другог ће бити очуване, јер тако хоће Русија и Кина, а за Запад је последњи час да се томе прилагоди, да не би био осуђен као носилац новог фашизма.

Србија је весник Новог света, који предводе Русија и Кина. После два века обнављања своје државности, које јој је омогућила Русија, али које се одвијало у западном културно-привредном и правном миљеу, можемо да захвалимо својој вери и Божјој промисли што смо и даље на правој страни историје и што смо нада за целу Европу (а о Балкану да и не говоримо). Зато све наше интелектуалне и стваралачке способности данас морамо усмерити ка једном циљу: како да што пре и што потпуније материјализујемо своје духовно братство са Русијом.

VI

Данас добро плаћени евробироократи, без обзира да ли заузимају управљачке позиције у Бриселу или у некој од престоница ЕУ, већином делују против интереса народа и против принципа демократије, а по наређењима англоамеричке олигархије. И усуђују се да прете Србији.

А та олигархија је 1999. изазвала Први европски рат на тлу бивше Југославије, и 2022. Други европски рат на тлу бивше Украјине. Оба су били и против Европе. А пошто је Други рат, већ по традицији, страшнији од Првог, они су на време склонили Велику Британију са европског попришта. И сасвим у свом „постмодерном“ антиљудском и антихришћанском стилу пандемије, „великог ресета“ и ЛГБТитд, за виновнике су прогласили Србе и Русе.

Први европски рат је био проба за Други. Међутим, испоставило се да је Први био резултат обести униполарне светске олигархијске диктатуре, док је Други резултат очајања због заувек изгубљене светске доминације.

У овом часу, суверена Србија, у савезништву са Русијом и Кином, главни је извор европске наде и једини гарант европске будућности. И зато, упркос хистерији која влада међу евробироократама, морамо, слушајући и глас народа, још мало храбрије водити своју независну спољну политику и развијати је на следећи начин:

а) задовољити се придруженим и одустати од пуноправног чланства у ЕУ и смањити ниво сарадње са НАТО на уобичајени ниво „партнерства за мир“, бар док те организације не одустану од своје антидемократске и неоколонијалне политике;

б) ући у придружено чланство или партнерство у дијалогу са Савезном државом Русије и Белорусије (а ту своје место могу добити само Србија и будућа ослобођена Украјина), Евроазијским економским савезом, ОДКБ-ом, Шангајском организацијом за сарадњу и

БРИКС-ом (што су већ учиниле многе значајне земље света, само није јасно зашто Србија још није).

Курс независне спољне политике Србије је потпуно исправан и изазива поштовање многих у свету. Ипак, он се мора даље развијати на предложени начин да би наша независност била потпуна, јер у периоду 2000-2012. независности није било и створена је потчињеност западним центрима моћи у многим областима, што нашу међународну позицију још увек чини рањивом.

Србија широм света има велики углед, поготову код својих најмоћнијих савезника, Русије и Кине. У том угледу постоји део који се темељи на тековинама два светска рата и несврстане политике, али његов највећи део произилази из нашег отпора међународној диктатури 1990-их, када смо иницирали настанак праведнијег Новог света, који данас предводе Русија и Кина.

У свету, реално, победа се већ десила. За само неколико деценија, без ратова, колонизација и уцена, Русија и Кина (и остале водеће државе независне од САД), претекле су САД и њихове вазале у свему!

Почео је да живи Нови свет, у коме су људски живот, људско достојанство, људска заједница и људско стваралаштво – апсолутне вредности!

Претекле су их у свему, заправо у готово свему. По огромној количини зла и потпуном одсуству савести, Запад је и даље без премца. А по медијско-манипулативним ресурсима и технологијама, стављеним у функцију зла, Запад је такође у предности. И кренуо је у очајнички противнапад, доказујући на делу да је у стању да не трепнувши, стави у своју функцију и жртвује животе стотина хиљада Украјинаца, али вероватно и других људских бића у Европи и на Блиском Истоку, чији животи за њих немају никакву вредност. Сврха овог противнапада није победа, која није ни могућа. То је очајнички покушај да се испробају још неиспробане манипулативне технологије и колико-толико поправи свој положај и умањи победа Новог света. *Први европски рат*, онај против Срба, водио се на ограниченом простору бивше Југославије и на глобалном медијском простору.

Други европски рат, онај против Руса, води се на неограниченом простору. Он је у правом смислу глобални, и с обзиром на своју очајничку димензију, само ће убрзати дефинитивни историјски пораз западне геноцидне хегемоније. Већ сада морамо констатовати да је политички Запад рак-рана на ткиву човечанства, чији опстанак противречи опстанку живота.

Осим Русије, Кине, БРИКС-а, Евроазије, од покорности Западу су се дефинитивно одрекли и читава Африка и Латинска Америка. А Србији су све ове земље братске и пријатељске. Неминовна скоро победа Русије на украјинском фронту довешће Русију у делту Дунава, дакле на Балкан, па ће и „аргументи“ о томе да је Русија далеко – пасти у воду! У мутно Дунаво или у Црно море, свеједно.

Да ли је Србија део света у коме су САД, НАТО, Велика Британија, Немачка, Италија? Несумњиво да није, иако се добро познајемо – и кроз сарадњу и кроз ратове. Од свог удруженог злочиначког

подухвата против Срба, започетог 90-их, после бројних увертира у ранијим вековима, они до данас не одустају, иако смо им исправно нудили и сарадњу и шансу за „поправни“. Ипак, могли смо се кладити да ће нам захтев за признање „Косова“ испоставити пре евентуалног пријема у ЕУ.

Међутим, они су одлучили да то учине већ данас, и то – ултимативно!

Морамо бити свесни да овај ултимативни захтев изискује корекцију наше спољне политике. Разуме се да захтев не можемо прихватити, али исто тако нам ни интеграција са онима који нам тај захтев упућују више не може бити прихватљива, а камо ли приоритет. Уз инсистирање на равнопарвној сарадњи са свима као приоритету, ми морамо појачати све облике сарадње и интеграције са пријатељским земљама – Русијом и Кином у првом реду.

VII

Нови свет је претекао Запад у свему, јер је сарадња, а не злочин – темељ стваралаштва. У прави час, јер једино тријумф Новог света у свему, може спречити Запад да покрене нуклеарни рат.

Када би злочиначка олигархија била сигурна да ће она преживети, заједно са довољним бројем своје послуге, не би се либила да уништи човечанство.

Србија је била претеча, весник Новог света. Наш отпор НАТО агресији није био очајнички, већ духовно и морално супериоран и зато 19 западних земаља нису успеле да нас победе.

Први Косовски бој, 1389, који нисмо изгубили, учинио је крај Душановом, последњем реалном сукцесору Ромејског царства. Тек после тога се уздигло Руско царство.

Други Косовски бој, у коме је Слободан Милошевић пострадао попут Лазара Хребељановића, такође нисмо изгубили.

Он је отворио пут уздицања Путинове Русије. Може се рећи да Други Косовски бој, или његов епилог, још увек траје и да нису случајно главне полуге западног притиска на нас управо захтеви да признамо независност Косова и уведемо санкције Русији.

Рат против Југославије, односно против Срба, почео је, не случајно, одмах после распада Совјетског Савеза.

Србија је била духовно и морално дорасла искушењу пред којим се нашла. У најтежим околностима, у Србији су јачали православље, независна економија и социјална правда. Иако без подршке великих, парирало се и на геополитичком плану.

Непосредни повод за раније планирани терористички прокси рат на Косову и Метохији 1998. и директну НАТО агресију 1999. био је самит земаља Југоисточне Европе на Криту 1997, на коме су Милошевић и албански премијер Нано договорили мирно решавање проблема КиМ. Био је то у ствари савремени покушај стварања Балканског савеза, којим би се одстранио деструктивни западни утицај. НАТО то није могао да поднесе.

У априлу 1999. Савезна скупштина је донела одлуку о приступању СР Југославије Савезу Русије и Белорусије. Иако због Јељциновог страха није остварен, то је био највећи искорак у остваривању вековних духовних и историјских тежњи српског народа.

Сутрадан, после почетка агресије, 25. марта, Савезна влада СРЈ је донела одлуку о прекиду дипломатских односа са САД, Великом Британијом, Немачком и Француском, као најодговорнијим државама у НАТО агресији. Тај предлог је, на јутарњем проширеном колегијуму савезног министра, изнела моја маленкост.

Није случајно што је ових дана Русија одбацила иницијативу Волфганга Ишингера да баш ове четири државе буду „посредници“ у мировним преговорима Русије и Украјине. А да је после 5. октобра наше исхитрено обнављање дипломатских односа са ове четири земље било преурађено, а свакако у случају САД и Британије, доказује и недавна одлука Републике Српске да прекине дипломатску комуникацију са ове две земље.

Још су два крупна примера из тог доба, који доказују величину политике Србије, док је била у пуној мери суверена. У фебруару 2000, на 4. Конгресу СПС, Слободан Милошевић је затражио да се ускрати гостопримство „срамној мисији“ међународне заједнице на КиМ, под чијим окриљем је настављен геноцид и етничко чишћење Срба.

У оквиру истог конгреса, одржана је велика међународна конференција са представницима преко 100 партија из целог света, у чијем сам организовању непосредно учествовао.

Конференција је својим геслом „За свет равноправних“ афирмисала главно питање данашњице и антиципирала настанак Новог света.

Савез са Русијом, дистанцирање од САД и Британије (бар док темељно не промене своју политику), одустајање од чланства у ЕУ, ослобођење Косова и Метохије, стварање новог Балканског савеза и све то у Новом свету равноправних, који предводе наши пријатељи Русија и Кина, биле би одреднице спољне политике истински слободне и суверене Србије, на шта нас обавезују и наши пали хероји и цивилне жртве НАТО агресије.

Други европски рат, који Русија у бившој Украјини води против НАТО, Запад је покренуо по истој историјској формули и обрасцу као Први европски рат против Срба. У ствари та два рата су један исти рат – епилог Другог Косовског боја, односно егзистенцијални, васељенски рат, како каже Нарочњичка.

И зато морамо бити заједно са Русијом.

Када ће бити могуће повући који конкретан потез у политичкој, економској и другим сферама, треба пажљиво извагати, али ово мора бити наша стратегија, јер то је услов нашег опстанка и спасења.

VIII

Нас из «гарнитуре» коју је предводио Слободан Милошевић, и која је била на челу најважнијег општеномског покрета у новијој српској историји, засипали су лавином оптужби измишљених у склопу

хибридног рата против Срба. Међу тим оптужбама посебно, «опште» место заузима оптужба да «нисмо разумели пад Берлинског зида». Та се оптужба најчешће изриче без објашњења, као нешто неспорно и општеприхваћено, а што би можда требало да значи: нестало је, заувек или на дуже време, свет социјалне правде, а заменио га је гангстерски свет, који је сам себи залепио на чело «демократску» етикету. Тај свет је богат и моћан и треба му се прилагодити, па ћемо живети боље.

Али, у свакој работи иза које стоји нечастиви, и у овом резонувању је све «наопачке-наглавачке». То је пут право у «царство земаљско», заправо пут у пакао, пут у којем на кратко добијеш цркавицу, а изгубиш душу. Да су мењали веру да угоде богатим и моћним агресорима, Срби би одавно нестали. Да опросте наша браћа и комшије, данас би били, што Бошњаци и Албанци, а што Хрвати. А да ли би им због тога било боље, закључите сами.

Први Косовски бој Србија је водила 1389. против Османлија, а други 1999. против НАТО. Због наше духовне и моралне супериорности нису успели да нас победе. Косовски завет је крвљу потврђен. Лазар и Слободан су пострадали.

Данас, када је после три деценије свима јасно да смо деведесетих били у праву, а над Европом се поново надвијају сабласти Берлинског зида и «гвоздене завесе», ми смо ти који морају да упуте упозоравајући вапај: да ли је могуће да не видите и не разумете највеће револуционарне промене – настанак Новог света у којем водећу улогу имају наши историјски савезници и да ли сте свесни колико би такво превиђање било лоше по српски народ?

Али идимо редом и поређајмо неке важне чињенице:

1. Супротно наративу западне пропаганде, Берлински зид и «гвоздена завеса» нису били производ социјалистичког света, него западног распиривања конфронтације и покушаја настављања Хитлеровог рата против Русије (СССР). Прво је Черчил у Фултону 1946. објавио тај рат, лансирајући термин «гвоздена завеса», а онда је она и формално настала 1949. под називом НАТО пакт (настанак Варшавског уговора шест година касније је био изнуђен, као и изградња Берлинског зида 1961.). Али уместо врућег, кренуо је «хладни», односно хибридни рат. Тек када је због његовог дејства и неспособности (такође изазване западном субверзијом) да своје друштво духовно утемељи, СССР доживео крах, кренула је војна офанзива НАТО: Први европски рат (против Срба, на 50-годишњицу НАТО), чија је последица био улазак целе Централне, Источне и Југоисточне Европе (осим Србије и Српске) у НАТО и продор до граница Русије, и Други европски рат (против Руса, на 75-годишњицу НАТО), у којем, за разлику од Наполеоновог и Хитлеровог рата, Запад против Русије нема никакве шансе. Зато се овај рат и води туђим (украјинским) рукама, а покренут је из чистог очајања и са надом да ће Русија бити економски и политички дестабилизувана, па онда поражена изнутра револуцијом, као 1917. Од тога, наравно, нема ништа, и зато јер уз Русију стоје Кина и највећи део света. А ратови вођени уз помоћ (нео)нациста, без обзира на најмоћније пропагандне технологије у историји света, не могу да

задобију снажну народну подршку ни у земљама НАТО.

2. Ми деведесетих, наравно, нисмо могли тачно предвидети да ће НАТО кренути у напад на Русију преко Украјине баш почетком 2022. и да ће тај напад Русија за неколико дана предухитрити. Али смо све трендове јасно видели: знали смо ко је историјски агресор, српски и руски непријатељ, куда води сарадња са усташама и балистима (чак смо се са нашим украјинским пријатељима солидарисали у протестима против пенетрације НАТО у ту земљу), знали смо да су наше духовно утемељење и социјална правда историјске одреднице које се не могу победити ни избрисати, знали смо да је будућност Балкана у геслу «Балкан – балканским народима» и у новом Балканском савезу и зближавању са Русијом, дакле – без НАТО. А знали смо и то да се под налетима НАТО хорди, слободна Србија и слободни Балкан, као извориште духовности и наде за читаву Европу, могу створити само ако буду имали Савез Србије са Русијом и Белорусијом као своју окосницу. Наравно, да то знамо и данас. Због свега тога, НАТО није успео да нас порази 1999. А чак ни пораз, који смо доживели у «обојеној револуцији» нешто касније, није био потпун, па је Србија смогла снаге да 2012. уклони са власти НАТО колаборационисте, у значајној мери обнови своју сувереност и успостави стратешко партнерство са Русијом и Кином.

3. Русија и Кина баштине православну веру, конфучијанску доктрину и достигнућа социјализма, победу над фашизмом и колонијализмом, као и међународни правни и политички поредак настао на њеним темељима. Поред тога, оне су данас најмоћније земље света у војно-политичком, економском и духовно-моралном смислу. Оне су најмоћније и у демократском смислу, јер је код њих демократија заиста власт народа, а не параван за власт бескрупулозне и у злочину огрекле олигархије. Преко БРИКС-а, ШОС-а и других регионалних интеграција и глобалних иницијатива, оне данас предводе човечанство у процесу коначног ослобођења од ратова, експлоатације и западне олигархије. Наступа крај капитализма, неоколонијализма и светске олигархијске диктатуре и ствара се нови светски привредни систем. Рађа се Нови свет, мултиполарни и демократски, свет равноправних, свет добра и духовно-моралних вредности, заједница заједничке судбине човечанства. У том свету Србија, као весник, први носилац отпора таласу агесије и историјски пријатељ Русије и Кине, треба да заузме своје заслужено и достојно место. У Новом свету има места за све, и за народе Европе и Северне Америке, који су дуго били инструмент, а све више су жртве олигархијске диктатуре, али који су дали свој значајан допринос научном и технолошком развоју човечанства. Србија може, и треба, да помогне њиховом укључивању у Нови свет.

4. «Морамо да се прилагођавамо Западу, јер смо у НАТО окружењу, а Русија нас је оставила иза гвоздене завесе.» Од више познаника сам чуо ту тезу. Као у свим опасним заблудама, и у тој процени има истине. Та теза се, нажалост, шири без великог отпора.

Очигледно је да НАТО прижељкује или своју победу или нову «гвоздену завесу», али таква могућност је практично искључена. Је-

дине две могућности су победа Русије или – уништење човечанства. Врло ускоро, можда већ за годину или две, свет ће изгледати сасвим другачије – неће бити Запада, каквог смо навикли да гледамо последњих пет векова, а нарочито оног ужасног из 20. и са почетка 21. века. НАТО и ЕУ ће се највише изменити, ако уопште буду постојали.

За гажење међународног права и своје европске ратове и освајања у садејству са фашистима и терористима, укључујући покушај отимања Косова и Метохије, НАТО главешине ће морати да одговарају по истим критеријумима као нацисти у Нирнбергу.

А Русија нас није нигде «оставила». И из изјава њених високих званичника, и из најновије Концепције спољне политике, јасно је да ће Русија и војно бранити своје савезнике, где год да се налазе, што је доказала у Сирији.

Што се пак тиче «страних инвестиција», јасно је да су могућности Кине у том смислу веће од оних које нам нуде ЕУ и САД, а о односу према нама да и не говоримо.

Деведесетих смо прижељкивали овакве промене у свету. Сада су наступиле. Ратови против Срба и Руса су један исти рат. Ми нисмо у рату поражени, а Русија ће победити и за нас. Можемо вратити све што нам је отето – треба само да објавимо да смо савезник Русије.

Србија, наравно, треба да чува мир. Али пре свега, Србија мора да разуме суштину највеће промене у историји човечанства – настанка Новог света, за који је и сама поднела велике жртве. Србија мора да разуме своју духовну, историјску улогу и снагу. И ради свог опстанка и спасења, и ради опстанка и спасења човечанства, и на Истоку и на Западу, она не сме да у одсудним временима чини велике уступке злочиначкој западној олигархији, која ће ускоро и на западу бити одбачена и осуђена.

NATO-FASCISM, EUROPEAN WARS, SERBIA, RUSSIA AND THE NEW WORLD

Summary

It is argued that the NATO wars, with the use of fascist formations, against Serbia and Russia have the same civilizational essence, with the fact that the current war in Ukraine is a desperate and doomed attempt by the genocidal Western oligarchy to preserve its hegemony and prevent, postpone or at least make it difficult for the New world, with a just humanistic international order, which today is led by Russia and China, and which was initiated by Serbia.

Key words: NATO, Serbia, Russia, the New World